

jelöletlen

UNMARKED

LÉGIÓ-SOROZAT
II. rész

fine
selection

A *Lenyűgöző teremtmények* New York Times bestseller társszerzőjétől

K A M I G A R C I A

K A M I G A R C I A

jelöletlen
UNMARKED

LÉGIÓ-SOROZAT

II. rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Alexnek:
A fekete gerle kíséren utadon!*

„Üres a pokol, itt van minden ördög!”
WILLIAM SHAKESPEARE: *A vihar*¹

¹ Fábri Péter fordítása.

I. FEJEZET

Fogságban

CSUPÁN A VASRÁCS VÁLASZTOTT EL bennünket egymástól. A cellája padlóján ült, hátát a falnak vetette. Nem volt rajta más, csak a farmernadrágja. A csuklóit összekötő láncra néztem. Lehajtott fejével ugyanolyannak tűnt, mint mindig.

De ez tévedés.

Ujjaim a nedves rácsra kulcsolódtak. Naponta többször hullott alá szenteltvíz a plafonra erősített szórófejekből. Legszívesebben kinyitottam volna az ajtót, hogy kiengedjem.

– Köszönöm, hogy eljöttél! – Nem mozdult, nem kellett látnia ahhoz, hogy tudja, itt vagyok. – A többiek nem fognak.

– Próbálják kitalálni, mi legyen. Nem tudják, mit kezdjenek... – Torkomon akadtak a szavak.

– Velem.

Felkelt a földről, majd elindult felém – és a kettőnket elválasztó rács felé.

Miközben közeledett, a szemeket számoltam a csuklóik között lógó láncon. Bármit, csak ne kelljen a szemébe néznom. De, ahelyett hogy

hátrálni kezdtem volna, erősebben szorítottam a rácsot. Kinyújtotta a kezét, és a fémre kulcsolta az ujjait a kezem felett.

Közel volt, de nem ért hozzám.

– Ne! – kiáltottam.

Gőz csapott fel a hidegfém rácsból, amint a szenteltvíz égetni kezdte sebhelyekkel teli bőrét. Túl sokáig tartotta ott a kezét, szándékosan meg akarta égetni a tenyerét.

– Nem lett volna szabad idejőnnöd – suttogetta. – Nem biztonságos.

Forró könnyecsek gördültek végig az arcomon. Minden eddigi döntésünk hibásnak tűnt: a csuklója köré tekert lánc, a szenteltvízzel locsolt cella, a rács, amitől ketrecbe zárt állatnak tűnt.

– Tudom, hogy sosem bánthanál.

Szinte ki sem ejtettem a szavakat, amikor Jared nekiugrott a rácsnak, hogy megragadja a nyakam. Hátraugrottam, így jéghideg ujjai csupán súrolták a torkomat, miközben elhátráltam tőle.

– Tévedsz, gerlicém!

Megváltozott a hangja.

Nevetés visszhangzott a falak közt, amitől végigfutott a hátamon a borzongás. Ráébredtem arra, amivel mindenki más már rég tisztában volt.

A fiú, akit ismertem, eltűnt.

A rács túloldalán egy szörnyeteg állt.

És nekem kell őt elpusztítanom.

Hét nappal korábban

U

2. FEJEZET

Sötét égbolt

*O*TT ÁLLOK AZ ÉGŐ ÉPÜLET ELŐTT. A betört ablakokból hamuval borított ágynemű lóg. A többiek csapdába estek odabent. A sikolyaik áthallatszanak a lángok ropogásán, amitől tiszta libabőr leszek. Át akarok vágni a töményen gomolygó fekete füstön, hogy megmentsem őket, ám képtelen vagyok megmozdulni. Lepillantok remegő kezemre, és mindent megértek.

Az én kezemben van a gyufa.

Dobogó szívvel, hirtelen ültem fel az ágyban.

Újabb rémálom.

Azon az éjszakán kezdődtek, amikor leomlott körülöttem a börtön fala, és azóta sem hagytak nyugodni. Kezemet a fülemhez nyomtam, próbáltam elnémítani a sikolyokat.

Csak álom volt.

Ám amit valójában tettem, az sokkal rosszabb volt annál, mint amikor valaki felgyújt egy ártatlan emberekkel teli házat.

Kiengedtem egy démont. Andrast, a Viszály Kovácsát. Egy több mint száz éve bezárt démont. Két hónappal ezelőtt engedtem szabad-jára. Addigra már megölte anyukámat és a Légió többi, vele egykorú tagját. Megszállottan gyűjtöttem az újságcikkeket, amik alapján arra tippeltem, hogy a szabadulása óta számtalan további áldozatot ejtett. Akadtak napok, melyeken nem gondoltam erre olyan sokat.

Ez a nap határozottan *nem* olyannak bizonyult.

A délutánt a könyvtárban töltöttem: cikkeket olvastam, illetve időjárás-jelentéseket és térképeket nyomtattam. Mire eljött a vacsora-idő, teljesen kimerültem.

Miközben átvágtam a sártól tocsogó iskolaudvaron, az eső átázta a fekete bőrcizmát, amit anyukámtól kaptam a halála estéjén. És ha az esőhöz hozzáadjuk Pennsylvania állam jellemző téli hőmérsékletét, hát... átázott cipőben könnyen tüdőgyulladást kaphat errefelé az ember. De megérte, mert így olyasmit viselhettem, amit tőle kaptam.

A többi egyenruhás lány gumicsizmában kerülgette a pocsolyákat, mintha taposóaknával lett volna tele az udvar, ám én mindegyik tócsán keresztül gázoltam. Azóta esett, hogy egy este összeraktam a Váltót – az Andras börtönét nyitó természetfeletti kulcsot –, és az égbolt attól kezdve pont olyan borzalmasan festett, mint ahogy én éreztem magam.

Mégis, hogy gondolhattam, hogy a Váltó egy fegyver, amivel elpusztíthatjuk Andrast?

Az aznap esti események beleégtek a memóriámba, és ugyanúgy képtelen voltam menekülni előlük, mint a rémálmaim elől. A börtön padlóján ültem, kezemben a Váltó henger alakú vázával, az ölemben pedig ott pihentek az üvegkorongok. Jared, Lukas, Alara és Csuhas a

cellaajtó másik oldalán sürgettek, hogy rakjam végre össze. Jól emlékeztem a minden porcikámat megbénító félelemre, ami akkor öntött el, mikor az utolsó alkotórészt is a helyére csúsztattam.

Mindez tizenkilenc nappal ezelőtt történt.

Tizenkilenc napja nem láttam a barátaimat, és nem hallottam Jared hangját.

Tizenkilenc napja estem el a börtönön kívül, amikor a szögesdrót belevájt a lábamba.

Tizenkilenc napja, hogy ott ültem a kórház sürgősségi osztályán, miközben az orvos összevarrta a sebeket és a rendőrség kikérdezett.

– Meg is van, de a sebhelyek sajnos megmaradnak – mondta bocsánatkérő hangon az orvos, miután elkészült.

Emlékszem, hogy felnevettem. A szögesdrót okozta vágásokat össze sem lehet hasonlítani az éjszaka szerzett érzelmi sebekkel.

Órákkal később figyeltem, ahogy a viharosan zuhogó eső a kórházi szobám ablaktábláját veri, és hirtelen hangokat hallottam a folyosóról. A beszélgetés foszlányait kaptam csak el, de az is elég volt.

– ...a gyámhatóságtól. Tudja, miért szökött meg a lánya, Mrs. Waters?

Elszöktem, ezt mondtam a rendőrségnek.

– Diane Charles vagyok, *nem* Waters. Kennedy anyja elhunyt. A nagynénje vagyok.

– Az unokahúga nem igazán volt hajlandó kommunikálni velünk, Ms. Charles. Pszichiátriai vizsgálat alá kell vetnünk, hogy megállapítsuk, milyen mentális egészségi állapotban van jelenleg. Csak ezután engedhetjük el az ön felügyeletére bízva.

– Az én felügyeletemre bízva? – emelte fel nagynéném a hangját. – Amikor beleegyeztem, hogy Kennedy gyámja leszek, még kitűnően tanult, semmi gond nem volt vele. Fogalmam sincs, mibe keveredett

most, de nem szeretném, ha mindezt hazahozná az otthonomba. És mi van, ha megint megszökik?

– Megértem az aggodalmát, de ön az egyetlen élő rokona...

– Akit sikerült elérniük – szakította félbe Diane nénikém a gyámhatóság alkalmazottját. – Keresték már az apját?

Abból, hogy a nagynéném hajlandó lett volna odaadni egy olyan férfinak, akit tizenkét éve nem láttam, elég egyértelművé vált, mennyire nemkívánatos személy vagyok a számára.

Halkabban folytatta:

– Nem tartottunk szoros kapcsolatot Kennedy anyjával. Voltak bizonyos *problémái*, amiket nyilvánvalóan örökölt a lánya is, és ez tényleg rettenetes. De jelenleg nem tudok mit kezdeni egy problémás tinnédzserral.

Bármely más éjszakán kirotottam volna a folyosóra, hogy porig alázzam a nagynénémet, amiért sértő dolgokat mondott anyukámra. Velem kapcsolatban viszont igaza volt, még akkor is, ha nem tudta a valódi magyarázatot. Ha hagyta volna, hogy hozzá költözzek, azzal maga mondta volna ki a saját halálos ítéletét.

– Nem kell egyedül megbirkóznia ezzel – felelte a gyámhatóság munkatársa. – Vannak kifejezetten veszélyeztetett fiatalok számára kialakított programok. Nevelőszülők, bentlakásos iskolák...

Másnap reggel a nagynéném elárasztott a száználmas mentegetőzéseivel.

– Neked akarok jót, Kennedy. A Winterhaven Akadémia nagyszerű intézmény, és *nagyon* drága. – Nem várt választ, csak mondta tovább. – Az orvos szerint, amint meggyógyul a lábad, visszamehetsz az iskolába. Már mindent elintéztem.

A tévére meredtem, amit a Diane nénikém mögött húzódo falra erősítettek. A képernyőn épp golden retrieverek és labradoodle-ök

estek egymásnak egy kutyafuttatóban. Alul ez a hír futott: KÉT GYERMEK HALT MEG, AMIKOR VESZETTSÉG ÜTÖTTE FEL A FEJÉT EGY KERTVÁROSI NEGYEDBEN. Fájdalmas emlékeztetője volt ez annak, hogy el sem tudtam képzelni, mire képes Andras, és meddig ér el a keze.

Aznap este, amikor a nagynéném végre visszautazott Bostonba, elkezdtem válaszok után kutatni.

Az Andras kiszabadulását követő első napon végig zuhogott az eső és geomágneses viharok sújtották Nyugat-Virginiát. Az ablakomon keresztül láttam, amint az éjszotét égboltot villámlás szelte ketté. A nővérek fejvesztve rohantak egyik helyről a másikra, mert elment az áram a kórházban.

A második napon már nem csak eső hullott az égből. Minden nyugat-virginiai és pennsylvaniai hírcsatornán élő adásban közvetítették a fekete jégesőként zuhogó varjakat.

A harmadik napon, miközben a tudósok a halott madarakat vizsgálták, hogy megállapítsák, milyen betegség vitte el őket, vírusként terjedt az erőszak a környéken.

A gyilkosságok a nyugat-virginiai Moundsville-ben, csupán néhány kilométernyire a kórháztól, illetve a nyugat-virginiai állami börtönnél kezdődtek, ahol összeraktam a Váltót. Egy helyi lelkész és a felesége a saját templomuk gerendáján lógott, amikor rájuk lettek, a falakat pedig az Énok könyvéből vett lapok borították. Egy nyugalmazott börtönőrt áramütéssel végeztek ki: elektromos borotvát találtak a hullája mellett a fürdőkádban. Egy teológiaprofesszort pedig megkéseltek a saját irodájában, és rengeteg könyv hiányzott a zárt könyvszekrényéből. Egyik gyilkost sem sikerült megtalálni.

Ettől kezdve egyre nőtt az erőszakos cselekedetek száma.

Másnap a nyugat-virginiai Morgantown mellett egy cserkészveze-tő először a csapatát fojtotta vízbe, majd saját magát. Pittsburghben egy nyugdíjas tűzoltó leégette az otthona szomszédságában álló há-zak felét, aztán fogta magát, és a lángok közé masírozott. Három szigorúan őrzött börtönt kellett lezárni, miután lázadás tört ki, és meggyilkoltak néhány őrt – a hullájuk ott lógott az őrtornyokon.

Az ötödik naptól kezdve lányok tűntek el nyom nélkül.

Az elmúlt tizennégy nap mindegyikére jutott egy lány: Alexa Sears, Lauren Richman, Kelly Emerson, Rebecca Turner, Cameron Anders, Mary Williams, Sarah Edelman, Julia Smith, Shannon O'Malley, Christine Redding, Karen York, Marie Dennings, Rachel Eames, Roxanne North. Nem kellett az eidetikus memóriám ahhoz, hogy a nevük beleégjen az elmémbe.

A hatodik napon kiengedtek a kórházból, a hetedikén pedig az is-kola igazgatónője átadta azt a Winterhaven egyenruhát, amit onnan-tól kezdve viseltem. És amitől iszonyatosan viszkettem.

Átverekedtem magamat a csoportokba verődött lányok között, akik a menza előtt húzódo óriási, boltíves folyosón álldogáltak. Karácsony másnapja volt, és a könnyes szemű gólyák még mindig egymásnak sírtak, amiért a szüleik nem engedték őket hazamenni az ünnepekre.

Egy csapat, a fekete szemceruzát nem sajnáló lány ült két osz-lop között a falon: egyik lábuk a folyosón, a másik pedig odakint, az esőben. Épp a becsempészett cigarettát adogatták egymásnak. A másik oldalon, nem messze a mosdótól, a szájfény-maffia plety-kált. Irigység és eperillat áradt belőlük.

Átsasszéztram az émelyítő parfümfelhőn, és belöktem a mosdó ajtaját. Nyakunkon a kéthetes téli szünettel ideje volt alternatív út-vonal után nézmem, amennyiben dráma nélkül kívántam eljutni a könyvtárba.

A járólapra csöpögött a víz az egyenruhából, amikor megálltam a tükör előtt, és kifacsartam a nedvességet barna hajamból. Sosem tartottam fontosnak, hogy esernyőt vigyek magammal. Az eső a börtönben töltött éjszakára emlékeztetett – és a meggyilkolt családokra, a szénégett otthonokra, a vízbe fulladt cserkészekre és az eltűnt lányokra.

Sosem felejtettem el ezeket.

Megláttam a tükörképemet, miközben kócos lófarokba kötöttem a hosszú hajamat. Szinte fel sem ismertem a tükörből visszabámuló lányt. Sötét tekintetem elveszett a körülötte húzódó kékesfekete árnyékban, olajbarna bőröm sápadtnak, fakónak tűnt a fehér ingemhez képest.

Az elmúlt hetek komoly hatással voltak rám. Örültem, ha eszembe jutott, hogy ennem kell, és képtelen voltam néhány óránál többet aludni a rémálmok miatt.

Hirtelen bevillant egy kép. A fehér hálóinges lány, az első szellem, amivel valaha találkoztam. Bizonyára megölt volna, ha Jared és Lukas nem ment meg. Csupán a kéznyomok hiányoztak a nyakamról, ezt leszámítva szakasztott mása voltam.

A fejem fölötti fluoreszkáló lámpa villódzni kezdett.

Itt ne!

Megdermedtem, majd ösztönösen a nyakamban lógó ezüstmedálért nyúltam. Eshu keze, a védelmező talizmán, amit Alarától kaptam.

Egy hirtelen pukkanást követően szikraeső hullott rám. Behúztam a nyakam, és eltakartam a fejem, miközben az elmém a helyiségről készített képeket elemezte: Láttam valamit, amit fegyverként használhatnék?

Először derítsd ki, mi ellen kell védekezned!

Felpillantottam a plafonra. Az egyik égő belsejében fekete füst gomolygott.

Egy kiégett körte. Nem természetfeletti lény támadott meg.

Azóta számítottam ilyesmire, hogy szabadjára engedtem Andrast, de semmi sem történt. Egyelőre legalábbis.

Vajon mit gondolna Jared, ha látná, hogy megijedek egy kiégett vilánykörtétől? Gondolataim folyton visszakalandoztak hozzá...

Hol lehet most? Biztonságban van?

Mi van, ha történt vele valami?

Ismerős érzés volt, ahogy összeszorult a torkom.

Jól van. Így kell lennie. Mind jól vannak!

Jared, Lukas, Alara és Csuhas tudták, hogyan védjék meg magukat és egymást. Utoljára a börtönben láttam őket – az emlék ott motoszkált a fejemben.

Ha folyton rájuk gondolsz, csak még jobban fognak hiányozni!

Hideg vizet fröcsköltem az arcomra, majd papírtörülőért tapogatóztam, miközben igyekeztem visszapislogni az emlékeket és a könynyeimet.

A tükörben egy mögöttem elhaladó, elmosódott alakot pillantottam meg. Hátraugrottam.

– Bocsi! – szólaltam meg a reakcióm miatt szégyenkezve. – Nem láttalak.

Bár elfordultam a tükörtől, a perifériás látásommal beláttam a helyiséget. Meg akartam nézni, ki jött be.

De senki sem volt ott.

Jareddel, Lukasszal, Alarával és Csuhással bosszúszellemekkel küzdöttünk meg, amiből megtanultam, hogy bárhol lehetnek természetfeletti lények. Egy olyan százéves iskolában pedig, amilyen a Winterhaven, végképp nagy eséllyel futhatott össze bárki egy dühös

szellemmel. De a rémálmok és az elmúlt hónapok eseményei miatt úgy éreztem, ennél többről van szó.

Bármit is láttam a tükörben, valószínűleg vissza fog térni. Készen kellett állnom, amikor ez megtörténik, és valószínűleg nem a napi háromszori áfonyás süti a győztesek étrendje. Ideje volt feladnom önkéntes száműzetésemet, már ami a menzát illeti.

Tíz perccel később már a sorban álltam, és természetellenesen narancssárga sajtos makarónit lapátoltam a tányéromra. A változottság kedvéért ezúttal egy doboz fahéjas sütit vettem magamhoz, majd üres asztalt keresve körbenéztem a helyiségben. A menza volt a melegágya mindannak, amit gyűlöltem a Winterhavenben: a pletykáknak, a klikkesedésnek és az önsajnálatnak.

Két fekete szemceruzás lány bólintott, mintegy odahívva magukhoz. Inkább az asztal másik végén foglaltam helyet. Ők ugyan nem tudták, de szívességet tettem nekik. Ha valaki közel merészkedett hozzám, veszélybe került – volt mivel bizonyítanom az igazamat.

Ledobtam a vázlatfüzetemet a gombócszerűen összeragadt tészta mellé, és végigpörgettem a rajzokat. Mintha stop-motion animációban láttam volna magam előtt a rémálmaimat: Csuhas keze, ahogy felfelé nyúl a kútból; Alara a villamosszékbe kötözve; a rengeteg megmérgezett gyerek szelleme, a fémrácsos ágyuk végénél sorakozva. Megteltek velük a lapok, egyik kép borzalmasabb volt, mint a másik.

Odaértem egy befejezetlen vázlatához, amit néhány nappal ezelőtt, este készítettem: egy alak hajolt fölém alvás közben, éppen úgy, ahogyan a rémálmomban. A lapra hajolva megrajzoltam a hiányzó részteket. Néhány perccel később már ki lehetett venni az arcvonásait is: vad tekintet és állatias, hosszúkás áll, ami egy emberi formából nyúlik ki.

Andras.

Erősebben szorítottam a ceruzát. Egyvalamit hagytam ki. Azt, amit nem tudtam lerajzolni. Álomban beszélt is hozzám.

Megtalállak!

Sokkal inkább ígéretnek hangzott, mint fenyegetésnek.

– Még egy gölya! – kiáltott fel az egyik fekete szemceruzás lány az asztal végében.

Egy szögegyenes hajú szőke lány állt az ajtóban. Tekintete végigsiklott a termen, leginkább egy riadt őzikére emlékeztetett. Az ideérkezéskor kiosztott Winterhaven-mappát szorongatva araszolt előre. Az arca még duzzadt és vörös volt a sírástól. Felismertem az arckifejezését. A szülei valószínűleg reggel hozták ide.

A Winterhaven volt a jómódú, keleti parti családok problémás lányainak utolsó állomása. Az elszökdöső tizenévesektől kezdve a saját magukat vagdosókon át a bogyókat szedő, bulizós lányokig mindenkit befogadtak ide – engem is. Onnantól pedig az iskola felelt a diákjaiért, ami nem sokat jelentett. Egyik tanárt sem érdekelt, milyen bajba keveredünk a zárt ajtók mögött, amíg nem végzünk egymással közben. A bulizós csajok továbbra is buliztak, akik pedig addig vagdosták magukat, ezután is megtartották ezt a szokásukat. Csak azok jártak rosszul, akik a szökdösésre specializálódtak, merthogy az iskola olyan mélyen volt a pennsylvaniai rengetegben, hogy nem volt hova menni.

Pillanatok alatt suttogás töltötte be az egész termet.

– Túl fiatal az ittas vezetéshez.

– Nem tűnik elég bátornak ahhoz, hogy elszökjön.

– Valamit szed. Tuti.

– Ez a végső tipped?

Kizártam a többiek hangját, és kisatíroztam a vázlatom maradékát is. A rémálom egyes részei felbukkantak a gondolataim között:

az, ahogyan egy alak a sötétben engem figyel; ahogyan kilép az árnyékból, és jól kivehetővé válnak a vonásai; a bénító félelem.

Egyszerűen túl sok volt.

Remegett a kezem, miközben próbáltam legyőzni a késztetést, hogy kitépjem a lapot, és darabokra szaggassam. Elegem volt a rettegésből! Gyötrelmek nélkül akartam álomra hajtani a fejemet! És amire a legjobban vágytam: felejteni. De nem lehetett.

– Ül itt valaki? – állt meg a gólya velem szemben. A tálcája széle remegett. – Mármint, nem gond, ha ideülök?

Még Csuhasznál is fiatalabbnak tűnt, talán tizennégy éves lehetett.

A fekete szemceruzások nevetni kezdtek. Visszautasítottam őket azon ritka alkalmakkor, amikor itt ettem. Valószínűleg úgy gondolták, hogy a gólyának sem túl jók az esélyei, úgyhogy hagyták, hadd üljön mellém.

A szemben álló székre mutattam.

– Ül le, mielőtt körözni kezdenek a keselyűk!

A lány válla elernyedte.

– Kösz! Maggie vagyok.

– Kennedy.

Ismét rajzolni kezdtem, abban a reményben, hogy veszi a lapot.

– Tök jó neved van!

– Nem mondhatnám.

Nem néztem fel.

Néhány percig csendben maradt, a narancssárga makaróniját tologatta ide-oda a tányérján. Éreztem, hogy engem figyel, de nem néztem fel a papírról. A szemkontaktus erősítette a beszélgetési hajlandóságot, én pedig bármit megtettem volna, hogy azt elkerüljem.

– Te miért vagy itt? Ne haragudj... – harapott az ajkába. – Semmi közöm hozzá. Apám szerint túl sokat kérdezősködöm.

Az apja egy szívtelen szemétládának tűnt.

Pont, mint az enyém.

– Elszöktem. – Legalábbis ez volt a sztori, amit beadtam a rendőrségnek és Diane nagynénémnek. Még mielőtt a lánynak esélye nyílt volna megkérdezni, hogy miért, visszadobtam a labdát: – És te?

Beleszúrta a villáját a tésztagombócba.

– Apám itt hagyott.

– Mit csináltál, amivel így felbosszantottad?

Egy könnycsepp gördült le az arcán.

– Létezem.

A ceruzám hirtelen megdermedt. A lány hangjában düh és fájdalom keveredett, ami arra emlékeztetett, amikor utoljára láttam apámat. Azon a reggelen, amikor elhajtott, miközben az ötéves kislánya őt nézte az ablakon át.

Maggie a ruhája ujjába törölte az arcát, majd a vázlatfüzetemre pillantott.

– Tök jó... és egy kicsit félelmetes is. Nagyon tehetséges vagy. Le merném fogadni, hogy egy nap kiállítják a rajzaidat!

Ismerős fájdalom szorította össze a szívemet. Anyukám mondotta ezt mindig.

– Mit ábrázol? – kérdezte még mindig a rajzot tanulmányozva.

– Csak valami, amit álmomban láttam.

Felcsillant a szeme.

– A rémálmodtól úgy lehet a legkönnyebben megszabadulni, ha beszélsz róluk valakinek. Akkor az agyad nem harcol tovább a rossz álmossal, és az egész eltűnik.

Az én rémálmaimtól nem lehetett megszabadulni.

– A való élet nem így működik. – Felkaptam a vázlatfüzetemet, és felálltam. A szék lábai végigkaristolták a parkettát. – Néhány csatát nem nyerhetsz meg.

Nem vártam válaszra, egyszerűen csak otthagytam. Más sem hiányzott, mint hogy egy olyan kölyök próbáljon lelket önteni belém, aki azért sírt, mert az apja egy puccos bentlakásos iskolába hozta. Anyám meghalt, apámat pedig évek óta nem láttam.

A napjaim félelemmel, büntudattal, döglött madarakkal és eltűnt lányokkal teltek.

És innen csak lefelé vezet az út.

Iszonyatos büntudatom volt, miközben a helyére vittem a tálcámat. Később úgy döntöttem, meg is keresem a gólya szobáját. Nem volt nehéz megtalálni. Az volt az egyetlen szoba, ami mellett egyetlen üzenet sem díszelgett a parafa táblán, és ettől aztán úgy éreztem, mintha belerúgtam volna egy kiskutyába.

Bekopogtam, és némán elismételtem a bocsánatkérést, amit idefelé gyakoroltam.

– Kennedy vagyok.

Kicsit később ismét bekopogtam, majd hallgatózni kezdtem, hogy jön-e valami zaj odabentről. Semmi. Vagy nem volt ott, vagy nem akart szóba állni velem.

Átlapoztam a rajzaimat a füzet elejétől kezdve. Az első rajzokat rögtön azután készítettem, hogy megkaptam Lukástól a vázlatfüzetet. Ezek nem a rémálmaimból ismert hátborzongató jeleneteket ábrázolták, hanem boldogabb pillanatok: félkész vázlatokat Csuhásról, amint ezüstsínű szigetelőszalagot teker egy paintball puska

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

köré; Alaráról, ahogy épp szenteltvizet erősít az övére; Lukasról, miközben tetriszeznek; egy ritka mosolyról Jared arcán.

A szakterületük – olyasmik, amiket egész életükben gyakoroltak – éppen annyira különbözött, mint ők maguk. Mégis, a képességeik kiegészítették egymáséit: Lukas bejutott az ország különböző adatbázisaiba, és arra használta a megszerzett információkat, hogy természetfeletti támadásokat keressen; Csuhas kifejlesztette a szellemvadászathoz szükséges fegyvereket, melyeket Jared biztos kézzel forgatott; és amikor a fegyverek csődöt mondtak, Alara jelekkel és vudu varázslattal védte meg őket.

Együtt alkották a Légiót, és egy darabig azt hittem, én is közéjük tartozom.

Az egyik rajz különbözött a többitől: engem ábrázolt. Kitéptem, és egy üzenet kíséretében odatűztem a parafa táblájára:

*Ne haragudj!
Kennedy*

A katonai nadrágot és fekete csizmát viselő lány bátornak és elszántnak tűnt a rajzon, olyasvalakinek, aki felkészült a harcra. Én már elvesztettem a csatámat, de Maggie még megnyerheti a sajátját.

Néhány perccel később a saját szobám ajtaja előtt álltam, és próbáltam visszaemlékezni, milyen érzés volt a rajzon látható lánynak lenni. De nem ment.

A Légió tagjaként gonosz szellemekkel néztem szembe, és természetfeletti lényeket pusztítottam el. Most egyedül voltam, és még ahhoz sem éreztem magamat elég bátornak, hogy szembenézzek azokkal, ami a saját szobámban várt.